

Poëzie, licht en lichtbeelden leiden de dansers van **het Handtheater**.
Met hun gebaren, bewegingen en poëzie vertellen zij wie ze zijn.

*Uit = Twee werelden, één passie
19 projecten van "Het beste van twee werelden in beeld"
Fonds voor Cultuur participatie*

Het beste van twee werelden

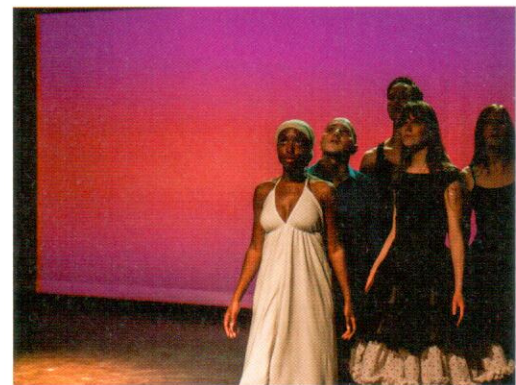
'Ik durf nu meer. Ik dacht: als ik dit kan, kan ik nog veel meer.'

Dove dansers van het Handtheater laten zich in Moving Light leiden door licht en beelden. Het licht geeft voor hen het ritme aan. De videobeelden vormen samen met poëzie de inspiratiebron. De dansers vertellen hun eigen verhaal. Gebarentaal maakt daar ook deel van uit en gebaren veranderen op natuurlijke wijze in een dansbeweging.

door Madeleine Rood

Tracy van der Wal. 33 jaar. Amstelveen. Danseres. 'Ik ben doof, maar dans al heel lang. In 'Moving Light' vertellen we met dans over onszelf. Voor mij persoonlijk was het een hele ervaring om via dans te kunnen vertellen dat ik ben wie ik ben. Ik ben geadopteerd toen ik vier jaar was. Het was wel spannend om te werken met de choreografe en in het begin vroeg ik me af wat ze eigenlijk wilde. Ze zocht naar het persoonlijke van ons. Uiteindelijk heb ik mezelf en mijn lichaam zo beter leren kennen. Ik durf nu meer. Ik dacht: als ik dit kan, kan ik nog veel meer.'

Marleen Vermeij. 25 jaar. Heemstede. Danseres. 'Het was een boeiende zoektocht naar hoe de voorstelling eruit moest komen te zien. De choreografe, Maxi, wilde het beste uit ons halen en dat kostte tijd. Ik begreep soms niet wat ze wilde, maar ze zei dat ik vertrouwen moest hebben, ook in mijn eigen kunnen. Later begreep ik alles wel. Uiteindelijk gaat het over een klein meisje dat de wereld wil ontdekken. Dat komt doordat ik veel petticoats draag en jurkjesverslaafd ben.'

Mike van der Staal. 25 jaar. Valkenburg (ZH). Danser. 'Het dansen in deze voorstelling is een heel positieve ervaring voor mij. Onze choreografe is een topper. We moesten van haar woorden opschrijven die bij ons horen. Voor mij zijn dat voetbal, plezier en vrijheid. Ik dans heel visueel, omdat ik geen ritme kan horen. Alleen voelen. Dove mensen hebben meer visualisatie nodig. Licht bepaalt ons ritme. We konden ook zelf dingen doen, als we vonden dat iets niet paste. Zo vond ik de wave niet passen. Nu is voetbal in mijn solo gekomen. Heel apart, maar wel zonder bal.'

